

DOBROGEA JURNĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRATIA
Str. Dorobanților 17

ORGAN SEPTAMINAL AL TINERIMEI DOBROGENE

DIRECTOR - PROPRIETAR
CONST. N. SARRY

ELEMENTELE MILITARE DIN DOBROGEA

III

Am arătat în două din numerele precedente, cu date oficiale, că în regimentele locale cu efective recrutate în această parte a țării, avem elemente eterofile în proporții considerabile, aparținând la diferite națiuni.

Vom înzista astăzi asupra dorobanților cu schimbul și anume asupra impresiunii ce-ți fac aceste trupe. Privindu-l la o concentrare de Dumineca, și-ar părea că ai în față sfărâmurile unei armate de mercenari, prinși cu arcanul de pe întreaga suprafață a globului: Ovrei, de prin orașele, în ghete cu nasturi; Armeni îmbrăcați tot *nemfește*, cu cite un palton jerpelit; Greci, mai subțiri, în pardesiuri fără coate, cu ghete roșii; Bulgari, cu cite o căciulă „de la moși strămoși meraz” îndesată pe urechi, în picioare opinel și peste obiele burduf; Turci în șalvari de toate culorile și cu ventilațiuni în toate direcțiunile; Tătari cu îmbrăcămintea tot așa de răpănoasă ca și fețele lor și cu picioarele lor costume obișnuit; Vlăsconi, îmbrăcați ca și Bulgarii de aci, de cît cu o cruce de găitan roșiu pe spate; Bănățeni, cu pantalonii scurți și legați mai jos de mijloc; Oltenii și Muscelenii în costumele lor naționale; o sumă de țigoveni, veniți acum de curînd cu părinții lor veterani, în costume de toate formele și nuanțele pînă și în tunici militare vîndute la vechiturii ca reformate. Dacă se poate ca o trupă militară — unde uniformitatea și estetica sunt două calități esențiale — să prezinte un aspect mai ridicol și mai hidos!

Poetii și scriitorii, cari au cîntat frumosul port național și se tînguiesc de disprețul cu care e întîmpinat el astăzi, n'o fac — fiți siguri — nici pentru a confirma zicătoarea latinească *scribitur ad narrandum*, nici din obiceiul de a jeli trecutul la toate respîntiile. Ei se fac interpreții unui murmur, ce o ecoul slăbit al șipotelor și frunzișului din munții, în cari se refugiau aceia cari ne-au făurit România de astăzi!

Impunerea unui port național la aceste trupe, care, din punct de vedere estetic, se prezintă

cum nu se poate mai dezvățate, ar satisface — credem — o îndoită necesitate: Ne-ar priva de urciosul spectacol ce ele ni-l oferă astăzi, atunel cînd sunt concentrate Dumineca pentru exerciții, iar pe de altă s'ar introduce pe nesimțite portul național în această provincie, presărută cu elemente atît de pestrițe.

Portul — opinăm — ca să fie cît de simplu. Spre pildă: o cămașă națională, țărî, opinel, un mîntean scurt și căciula legendară. Confectionarea lui să privească pe Stat iar costul să fie acoperit de soldați.

Ideea ar părea la prima vedere nepractică. O greșală! Nu reclamă de cît un mic studiu și puțină bună voință. Rodele le poate întrezări ori-ce minte clară și cu adevărat românească.

Socotim inutil a mai înzista asupra detaliilor aplicării ei; e un lucru cum nu se poate mai elementar.

S.

Proprietatea Imobiliară Rurală

DEPOSEDĂRILE DE PĂMÎNT
din Dobrogea

XXXIX. Să nu se repete Istoria I.

Un lucru numai ne îngrijește: Nu e mirare ca aceste soluțiuni peste soluțiuni — căci și ultima nu pare și nu poate fi cea definitivă — să nu fie un mijloc subtil de tergiversări și târăgăneli, care să permită guvernului de a veni cu o lege, care să paralizaze orice acțiune. Lucrul nu ar fi fără precedent. Am văzut mai sus cum în legea din 1889 s'au introdus pe furiș dispozițiuni cu efect retroactiv.

Socotim de a noastră datorie, să reamintim aceluia, cari s'ar hazarda de a veni cu o astfel de lovitură, un pasagiu dintr'un raport adresat Camerei, într'o chestiune analogă.

Raportorul legii din 1889 iată ce spune între altele:

«Mai avem de notat tot în această ordine de idei, lucrarea ce s'a început în anul 1878, pe cale administrativă pentru a aduce la îndeplinire art. 5, § 6 și 54 din legea rurală... Abuzurile se pare au fost așa de strigătoare, că printr'o lege din 1887 s'a hotărît ca se revizui lucrările efectuate cu înzarea loturilor și a se întoarce pămînturile date pe nedrept.

«Măsura în sine nu era bună, căci prin executarea ei, se puteau provoca mișcări, revolte legitime, poate, din partea aceluia cari plățiseră, în mare parte, prețul pămîntului cumpărat și cari cu drept se puteau crede desăvirșiți proprietari. Legea din 1887 deși neaplicată a produs un mare inconvenient provocînd pe de o parte pe țărani a se adresa la Ministerul de domenii și demonstrînd pe de altă parte, abuzurile ce se comiseseră cu aplicarea administrativă a legii rurale.

«S'a zis și cu drept cuvînt că acestei dispozițiuni legislative se atribuie pentru o bună parte mișcarea nenorocită a țărănilor din primăvara trecută.

Ar fi trist ca Istoria să se repete! Populațiunea din Dobrogea fierbe — afirmăm aceasta cu toată circumspecțiunea cuvenită — și la cel mai mic conflict explozia va fi generală.

Dacă Dobrogenii au arătat pînă acum o supunere oarbă și necondiționată tuturor îndatoririlor legale și chiar ilegale, dacă s'au arătat de o docilitate lăpășă pînă la servitudine, nu trebuia să se tragă de aci concluziunea, că sunt o turmă de imbecili, un conglomerat de inconștienți de drepturile lor. Nu da Românului, cît poate să rabde!

XL. Concepțiunea de Stat.

«Interesul superior al Statului» a fost totdeauna o explicație prea evazivă un subterfugiū prea subtil, jonglat cu multă abilitate de toți aceia cari nu puteau nimeri alt răspuns față de niște spirite legitim alarmate.

Incepînd de la demnitarul cel mai de sus, puțini sunt aceia, cari să fi avut în această țară o concepție sinceră și solidă a ideii de Stat. Prin «Stat» s'a înțeles totdeauna «guvernantul». El bine, înțelege o dată pentru totdeauna această eronată și extrem de prejudecătoasă interpretare. «Statul» suntem «noi, toți». Statul e acel tot, care respiră prin plămîni noștri și de pulsul nostru depinde funcționarea regulată a inimii sale!

Iar prosperitatea unui *tot*, nu se poate concepe fără prosperitatea *fie-cărui element constitutiv* în parte.

Și în cazul nostru nu e în joc un element infim, o părțică neglijabilă; sunt la mijloc interesele și, în cea mai mare parte, soarta cător-va mil de indivizi și cu interesele lor e în joc și interesul întregii provincii.

XLI. Incheiere.

Problema — recunoștem — nu e din cele mai ușoare și pretinde studii serioase. În special ea reclamă largime mare de vedere și competență indiscutabilă.

În urma unei analizări atît de amănunțite a acestei chestiuni, ne-ar încumba și sarcina arătării unei soluțiuni convenabile. Examinînd fie-care categorie de pămînturi în parte, mai sus, din felul cum le-am discutat se poate vedea clar modul nostru de a vedea cum și calea de urmat.

Intru cît privește pămînturile pe nume fictive, ar fi de dorit și chiar necesar ca ele să se transforme, la un loc, în loturi mari și date aceluia, cari pînă acum au purtat povara contribuțiunilor lor — pe timpuri cînd ele constituiau o adevărată sarcină inutilă din toate punctele de vedere — aceste pămînturi fiind *prețul compensator* a altor pagube și suferințe morale și materiale, impuse în mod fatal de situațiunea precară de pînă mai deunăzi.

De soluțiunea ce se va da acestei chestiuni vitale depinde mersul spre progres al provinciei, care ne costă atît de scump, sau într'un caz nenorocit eventual, izbucnirea unei apropiate crize agrare, precedate de vărsări de sînge — ravagi de care facem răspunzători pe acei în drept și cu puțință de a le preveni.

«Voi, de acum, atîrnați de un Stat, unde nu voința arbitrară, ci numai legea, dezbătută și incurîntată de națiune, hotărăște și cîrmuiește» — astfel glăsuia Domnitorul în proclamația dată la 14 Noembrie 1878.

Dacă acum un pătrar de veac, fără a fi fost puși la nici o încercare, eram luați necondiționat sub scutul legii și numai al legii, apoi, astăzi, cînd am

dovedit cu prisosință, că suntem un element de ordine și progres, nu merităm — credem — să fim dați pradă tocmai *ilegalității și voinței arbitrare*...

CONST. N. SARRY

Un răspuns

La calomniile dezbătute în coloanele *Voinței Naționale* din București la adresa d-lui C. Pariano și reproduse de *Steaua Constanței* din localitate, d-sa adresează următorul răspuns.

Domnule Redactor.

Vă rog să bine voii a publica în ziarul ce redactați următorul răspuns: Abia acum trei zile am aflat că ziarul «Voința Națională» se ocupă cu așa rîvnă de mine.

Am căutat îndată acel număr, dar aci în localitate nu se citește acest ziar, așa că a trebuit să mi-l procur din București.

Sentința curții de apel din București va răspunde mai bine înscenărilor de atunel, plămădite în lipsa mea afară din țară și insinuărilor de astăzi ale «Voinței».

Redacțiunea însă a acestui jurnal, în nerăbdarea ei, nu voiește să-mi dea timpul de a-mi aduna actele, sprijinit pe cari să pot dovedi înscenările liberale de atunel și insinuările patriotice de astăzi; ba încă, ca să repue mai cu seamă pe guvernul care m'a numit, își tot lărgeste invențiunile.

Așa, în numărul său de la 17 curent mai publică sub titlul: *Cazul Prefectului Pariano*, cum că am fost condamnat de Curtea de Galați.

Fiind «Voința» acea care trebuie să dovedească, o șomez să arate numărul și data acelor sentințe prin cari vre-o Curte din țară m'a condamnat vre odată și în particular a celei din Galați.

Iar de nu va putea, ceea ce e mai mult ca sigur, atunel să judece opinia publică căruia dintre noi «Voinței» sau mie, s'ar potrivi mai bine o reală condamnare.

Primiți, vă rog, d-le redactor, mulțumirile mele.

C. Pariano

TRANSILVANENII

«Un răspuns»

Vom mai face cinstea de a ne ocupa încă de un articol din «Steaua Constanței», în care, vorbindu-se de elementul transilvănean din această provincie, anonimul din jurnal acestel fol nu găseau destule invecitive, ca să dăbitez la adresa lui în interesul cauzei românești din Dobrogea socotim, că articolul în chestiune — de alt-tel, în trecut fie zis, anodin ca și întreg conținutul acestei fol — nu trebuia să rămînă fără răspuns.

Am fi dat cuvîntul cu plăcere la alți tineri, de origine Transilvăneni, cari, în indignarea lor legitimă, țineau să înfereze cît mai violent pe acești oameni, cari, în nesăbuința lor, pingăresc tot ce întîlnesc în cale și caută să traficeze cu tot ce un neam poate avea mai sacru și mai scump. Ne-am luat însă noi sarcina aceasta, tocmai ca să ne pronunțăm ca niște judecători reci și imparțiali.

Ca unii ce ne-am născut și crescut aci și am evoluat și fluctuat cu toți aceia, cari, venind peste noi, și-au legat viața și soarta de a noastră și noi de a lor

— In afară de aceasta, ca unul ce ne-am ocupat de aproape de toate chestiunile mai mult sau mai puțin vitale privitoare pe populațiunea de aci — socotim, că putem vorbi în cel mai perfectă cunoștință de cauză și pe lângă aceasta și cu autoritatea cuvenită.

După ce victoria armelor românești de pe cîmpia Bulgariei se pecetluiește cu reincorporarea Provinciei lui Mircea-cel-Bătrîn la Patria-mamă, prima grijă a guvernului Purtătorului de trofee de la Plevna nu putea fi alta, de cît aceea de a repopula și româniiza această provincie. Instruinată și puslilită de soarta unor împrejurări vitrege și în acest scop se deschide poarta largă tuturor Românilor. S'a propus chiar a se aduce colonii de Italiani, însă cum — cu ocaziunea dezbaterilor în Parlament — au fost judecați prea aspru strănepoții lui Romus și Remus trecem peste considerațiunile cari au făcut ca să se renunțe la acea idee.

Elementul românesc din țară, căruia nu i se permitea stabilirea dincoace de Dunăre, de cît după ce prezintă un certificat de la Primăria respectivă ca ar fi regulat toate datoriile către Stat, comună și proprietar, e împiedicat de a mai veni chiar din primele zile ale încurziunii. Lipsa de brațe din țară, care chiar așa cu aceste elemente acolo, ora resimțită, a făcut ca marii proprietari să intervină și sub diferite pretexte să nu se mai încuviințeze plecarea acestora.

Pe lângă aceste puține colonii, absolut neînsemnate ca număr la început, ce alte elemente românești se mai stabilesc în această provincie, socotită pe atunci ca loc de surghiun? Funcționarii, prinși cu arcanul, recrutați din tot ce această clasă a avut mai corupt și mai venal și pe ale căror apucături — după cum am dovedit în nonumărute rânduri în corpul acestui ziar cu citațiunile din surse oficiale — nu găsesc termenul destul de energic, ca să le infiereze bărbați de stat ca Lascar Catargi și Mihail Kogălniceanu, în calitate de stăpîni ai Coronei.

Pînă în ultimul timp, chiar, acești puțin funcționari — primenți în parte și cu tineri din țară, fie cu Dobrogei răsunări de gurind — împreună cu neînsemnatele colonii, de care am pomenit mai sus, reprezintă elementul românesc din țară.

Cu aceștia și cu niște legi așa de puțin românești și atît de puțin studiate, după cum am dovedit-o de cite ori ni s'a prezentat pînă acum ocaziunea, astăzi Dobrogea n'ar fi prezentat acele condițiuni de progres și garanție, care să fi îndemnat guvernele unui Rege înțelept ca al nostru să așvire milioane în somptuosul pod de peste Dunăre și impunătorul port de la Marea-Neagră, ci această frumoasă și bogată provincie ar fi rămas tot ceea ce era în trecut: o imensă cîmpie pustie împiestritată la distanțe o biometrice cu cite un sat preistoric ca întocmire, bătută de vînturi ce o uscau vara ca și iarna ca 'n palmă și bătătorită în lung și în lat de turme, cari nu cunoșteau nici hotar și nici cîrmuire....

Și atunci cui, dacă nu Mocanilor — acestul element, pe care Ungurii, cu tot irendentismul lor, nu l'au putut face să nu simtă de cît românesc — cui altuia dacă nu lor se datorează această metamorfoză a Dobrogei?

Astăzi tot așa de bun plugari, pe cît erau de neîntrecuți păstori pe vremuri, fără a renunța însă la vechia lor ocupațiune, au dat acestei părți a țării aspectul și aspirațiunile unei provincii ca adevărat românești și dacă noi, fiil indigenilor vom avea de mulțumit cînd va de bine-tacerile ce ni le asigură starea prosperă actuală a provinciei noastre, acestor Mocani vom avea de adresat omagiile noastre de recunoștință frățească.

Ceva mai mult: Dacă azi tinerii Dobrogei, neînocolați încă cu virusul «favoritizmului» și al «nepotizmului», continuă ocupațiunile și kriștîrilor lor și foarte puțin s'au înhîmă la îngreuiatul car al Statului, căutînd să ocupe diferite funcțiuni, apoi aceasta o adă de mulțumit tot Mocanilor — contra cărora, cu atita ne-săbuiță și micime de suflet se năpăstuește Societatea anonimă din jurul ziarului «Steaua Constanței» — care departe de a se crampona de demnități și slujbe, după cum susține citatul ziar, își îndreaptă toată rivna și activitatea pe fecundul și imensul ținut al economiei. Funcționarii dintre Români de peste munți — o spunem fără teamă de cea mai mică dezmințire — nu știm dacă avem unul la sută și

dacă azi unul dintre ei să fi fost investit cu diferite demnități, aceasta săd fiind-că împrejurări locale i-au obligat să pozițiunea lor socială a impus-o.

Cu aceasta am încheiat ori ce campanie cu numitul ziar.

C. N. S.

Hazul Săptămînei.

De la conferința Doamnei Smara.

Un profan în ale literaturii auzind pe conferențiară pomenind de niște valori amarnicilor, se adresează vecinului său, d. Hai-Van-Loo — membru merizant al cercului «Cultura» din localitate:

— Da ce culoare mai e și aia smarandie?

— De culoarea Doamnei Smara, răspunde radios d. Hai-Van-Loo, care-și mai zice și Von Lochr.

Inadvertență ori.....?

Prefectura județului nostru intervine și cere de la Minister înapoierea bugetului pentru a introduce reduceri la fondul drumurilor și al zecimilor. În baza decretului regal No. 808, din 10 Februarie a. c., ce convoacă Consiliul județean pentru a proceda la modificarea bugetului, înapoiat de Minister.

La 18 Martie se primește la Prefectura vechiul buget, aprobat în baza decretului regal No. 1398, din 15 Martie, cu un adaos de aproape 20 mil lei la fondul drumurilor.

Noi personal aveam de mai n'ainte convingerea făcută, că la serviciul tehnic din localitate există o clică — sprijinită de o altă clică la centru — și n'asteptam, de cît să ne procurăm toate armele necesare de luptă, pentru a începe o campanie de dezvoltare a acestor puteri oculte.

Nu azi vom face acest lucru. De cît vom să constatăm, că la fie-care Minister — mai ales la cel de lucrări publice — există o asemenea camarilă, care reduce puterea Ministrului la o ficțiune... constituțională iar ea, trînd n-tot-puternică, își vede de interesele sale meschine.

Cum? Ministrul dezic, ceea-ce au zis cu o zi înainte și apar decrete regale, care sancționează aceste inconsequente?...

Cazul de mai sus e cum nu se poate mai alarmant. El dezvelește o mizerabilă stare de lucruri în fața căreia stupefiază ne punem întrebarea: inadvertență ori.....?

Patulele de rezervă

În prejurul ideii înființării patulelor de rezervă la țară, sunt multe de zis: și pro și contra. Coeficientul însă al argumentelor acestora din urmă e cu mult mai mare și e rezultatul experienței unor timpuri nu atît de departe de prezent. Tradițiunea (zic la țară) cu mulțimea ei de povestiri, unele mai triste de cît altele, nu vine de cît în greul acestei idei. Se cunosc în destul de bine faptele ce se săvîrșiau de însărcinați sub imperiul reg. organic, cu adunarea recoltei în magaziiile de rezervă! Cu așa ceva fiind împodobită ideea de mai sus, ea nu va avea o bună primire. Pe lângă această e cunoscut faptul că, tot ce e poruncit, se îndeplinește cu greș sau chiar de loc.

Înființarea acestora lovește în mod simțitor în puterea de viață a societăților economice de la țară. Viața lor prea tînră și debilă le face, ca la cea mai slabă lovitură să-și stîngă-cească pasul.

Modul minunat cum ele sunt chemate a suplini nevoile zilnice ale sătenilor, nu a dat destule dovezi, pentru ca ele să se generalizeze, căci nu fie-care comună își are societatea sa. Acolo unde ele sunt, s'a probat pînă la evidența menirea lor bine făcătoare. Toți privesc la ele ca la cel mai mare salvator al lor. S'au format chiar credinți deosebite și prea frumoase despre acestea.

A fi membru la bancă și a te ilustra prin depunerii frumuzele nu e lucru tocmai greu nici pentru cel mai sărac sătean.

Banca nu reclamă mai nici o chel-

tuală prin ființa ei, pe cîtă vreme pătuțele de rezervă, cheltueli aproape înspăimîntătoare în plus că această prezintă multă temeră, și deci mare îndoielă. Banii pentru ridicarea patulelor, mai bueros iar depune la societate, și chiar echivalentul pecuniar al recoltei ce urma să fie depusă la pătul, mai cu drag ar oferi-o societății.

Deci? Recolta depusă reclamă multe îngrijiri și suferă multe schimbări, care fac pe sătean prea sceptic; pe cîtă vreme pecunii depuși nu vor suferi nici o fluctuațiune în plus credința în conducătorii societății fiind afară ori-cărei îndoeli. Găsesc că nu ar fi greu ca să pună obligațiunea fie-cărui sătean, sub pedeapsă de a nu fi ajutat în anul de criză, de a depune anual o sumă oare-care în acest scop și aceasta să se verse de bancă la Casa de economii și consemnațiuni a Statului de unde nu se va putea ridica de cît în anii fometoși.

Nu zic peste putință dar prea greu, ca toți să depue și bani la societăți și în natură la pătul.

Fortamente — de bine de reu va depune — dar marturisesc, că, data aplicării acestora să se însemne bine căci ea va fi simptomul, cînd progresul băncii cu al pătului, vor sta în raport invers.

— Băncile vor încerca și ele stingherire în mersul lor.

Acesta e cuvîntul meu.

Trifon Oprea.

O nouă dispozițiune

a Prefectului de Constanța.

Era obiceiul pînă acum, ca la lucrările de gosele picherul să fixeze cantitatea de piatră ce urma să care prestatorul în natură — cantitate calculată pe distanța ce avea de parcurs — și la recepțiune tot picherul singur era acela, care constata intru cît acesta s'a achitat de datorie.

De aci o mulțime de abuzuri și părtiniri, care toate se spărgeau în capul acelora, cari nu știau să cadă la pace cu acești picheri, cari — în treacă fie zis — aci, în județul nostru, se bucură astăzi de stări materiale invidiabile.

Prefectul nostru a luat dispozițiunea, ca de acum înainte recepțiunea să se facă de către o comisiune, compusă din Subprefect, un delegat al județului și picherul și această comisiune să verifice dacă cantitate sau cutare prestator a fost părtinit sau asuprit și intru cît s'a achitat de obligațiunea sa.

Măsura e laudabilă și merită a pune capăt multor nereguli.

Un lucru însă ne surprinde: Cum se face ca această bună dispozițiune, care se aplică la toate județele dincolo în țară, pînă acum n'a avut ființă la noi?

Ciudat lucru!

Noul abatoriu din Constanța.

În numărul trecut, vorbind de noul abatoriu din orașul nostru, ne exprimăm mirarea asupra ușurinței cu care Serviciul sanitar superior a putut aproba o încheiere a consiliului comunal, ce venia în flagrantă contradicție cu texte categorice de lege — cînd mai ales atitea alte considerațiuni pledau toate în defavoarea acelei hotărîri.

Ne am interesat și am aflat — o mărturisim — lucruri de necrezut.

La cererea Primăriei locale de a se aproba planul abatoriului în chestiune, Ministerul cere un plan general de situație — și aceasta bine înțeles, tocmai spre a se vedea la ce distanță de oraș și în care parte a acestuia urmează să fie instalat acest stabiliment.

La această, Primăria răspunde, că nu vede necesitatea de a se trimite un plan general de situație, de oare ce legea prescrie în mod precis locul, unde se pot construi abatoriile. În urma acestui demers, Ministerul aprobă planul.

Or, am văzut ce spune legea în

această privință și anume că stabilimentele industriale de class III și IV — printre care se numără și abatoriile — să fie aşezate la o depărtare de 1 Kilometru de rasa orașului (Art. 27).

În schimb ce s'a făcut? S'a ridicat abatoriu în plin oraș, în fața locuințelor oamenilor și — cum o estensiune în altă direcție e imposibilă — în centrul propriu zis de peste zece ani cel mult al orașului.

E evident deci, că profitîndu-se de încrederea Ministerului, l-au indus în eroare și tocmai aci stă partea ne-cinstită a lucrului.

Regretăm, că această chestiune stă în legătură cu numele unor persoane, pentru care avem toată considerațiunea ca oameni. Și dacă azi relevăm lucrul, n'o facem ca să ne facem din aceasta o armă de batjocură, ci ca să obținem o îndreptare.

Proprietarii din acest cartier, cari și-au vîrfit mult puținul capital în imobile și cărora, la vînzarea terenurilor, vînzătorul — Primăria — le prezintă pe plan în fața caselor lor bulevarde și piețe, sunt în mod foarte costisitor și supărător prejudiciați. Chiar dacă pentru un moment s'au căutat să se menajeze unele interese — care nu au nimic comun cu interesul obșteșc — azi nu mai e nici un cuvînt ca să se persiste să se sfideze și legea și bunul simț cel mai elementar.

Ar fi de dorit, ca acestui ciăditi să i se dea o altă destinațiune — o cazarmă pentru sergenții de stradă spre pildă — și abatoriu să rămîna a fi construit acolo unde se cade.

Avem încredințarea însă că noul primar se ocupă cu această chestiune, a intervenit chiar la Minister și ne place a crede că i se va da o soluțiune satisfăcătoare.

Nici noi nu cerem nimic mai mult.

Schimbarea băilor de la vil.

Din cauza curenților născuți în mare prin construcția portului, născut pe forma plaja băilor de la vil a fost luat și transportat la baza cheulului din spre tunel. Acțiunea curenților a fost foarte puternică în cît în locurile rezervate înainte băilor, unde erau adîncimi de 0 m. 80 — 1.20, azi sînt adîncimi ce trece peste 2 m. și un fund stîncos, impropriu de curenți, — cari continuînd opera lor au făcut și actualele poziții ale băilor impracticabile. Dar afară de neajunsul lipsei unei plăji, menținerea băilor comunale în actuala pozițiune a devenit imposibilă prin construirea noilor rezervoare de petrol.

În adevăr, deja azi, între băile damelor și rezervoarele de petrol nu e o depărtare mai mare de 30 m. Ori în cursul acestui an urmînd să se mai construiască încă alte 10 asemenea rezervorii, ambele bîf vor rămîne în mijlocul acestor instalațiuni.

Prezența unor băi publice în mijlocul unor rezervorii cu materii inflamabile ca: benzină, petrol etc. nu poate fi în nici un caz admisibilă; iată dar un considerent indiscutabil care impune mutarea actualelor băi la o plajă mai proprie.

Sumele necesare pentru aceasta sînt destul de însemnate. Însă în condițiunile actuale cînd din cauza surpărilor malurilor — în urma violențelor furtunilor și zăpezilor din acest an — drumul de acces la băi, a devenit absolut impracticabil, necesitînd cheltueli de aproape 30-40 mil lei spre a putea servi numai în mod temporar. În fine cînd chiar făcînd aceste cheltueli, totuși lipsa plăjei și imediata vecinătate a rezervoarelor de petrol nu pot fi prin nimeni înlăturate, ori cît de mare ar fi suma necesară, se impune ca comuna să facă acest sacrificiu spre a remedia neajunsul ce întîmpină prima stațiune balneară maritimă a țării prin lipsa unor băi sistematice și convenabile sub toate raporturile.

După cît suntem informați, actualul primar Dl. I. Bănescu convins de necesitatea mutării actualelor băi,